

tjenestemandspensionister får adgang til at anmelde krav om invaliditetserstatning, uanset de i loven fastsatte anmeldelsesfrister. Erstatningen ydes for tiden efter anmeldelsen. Foretages denne inden 1. august 1966, ydes der dog erstatning for tiden efter 1. april 1966.

Ovennævnte dato 1. august 1966 blev fastsat under sagens behandling i folketinget i stedet for 1. juli 1966, som der stod i det oprindelige lovforslag.

I folketinget fik loven yderligere en tilføjelse, hvorefter direktoratet for ulykkesforsikringen kan dispensere fra de i § 7, stk. 1 fastsatte anmeldelsesfrister, såfremt direktoratet efter nærmere af socialministeren fastsatte retningslinjer skønner, at omstændighederne taler derfor.

I forbindelse hermed er det — ifølge betænkningen fra det folketingsudvalg, der behandlede sagen — af socialministeren over for udvalget blevet oplyst, at der i henhold til den foreslåede dispensationsbestemmelse vil blive udstedt sådanne retningslinjer, at dispensation vil blive givet i tilfælde, hvor der foreligger en væsentlig invaliditet, og hvor det ikke skønnes at være overvejende sandsynligt, at nedsættelsen af erhvervsevnen skyldes andre forhold end de forhold, hvorunder den pågældende har levet under besættelsen.

Af betænkningen fremgår det videre, at professor Mogens Fog og overlægerne Knud Hermann og P. Thygesen bl. a. har „påpeget de store vanskeligheder, der er forbundet med den lægelige vurdering af ansøgningerne om erstatning. Med hensyn til dette spørgsmål er det oplyst, at direktoratet for ulykkesforsikringen hidtil har fulgt den praksis, at for så vidt en tidligere kz-fanges indtjeningssevne er forringet, bliver invaliditetsgraden revideret under hensyntagen til indtægtsforringelsen, selv om der ikke kan påvises en ændring af den pågældendes tilstand. Såfremt der i sagen foreligger en specialisterklæring, der ikke er mere end 1 år gammel, sker revisionen uden indhentelse af en ny erklæring. Yderligere er oplyst, at såfremt den lægelige tilstand er forringet, men det må anses for tvivlsomt, om forværrelsen skyldes lidelse som følge af kz-opholdet, vil tvivlen blive regnet den pågældende til gode.

På baggrund af den rejste kritik har socialministeren imidlertid givet tilsagn om at foranledige, at direktoratet i de heromhandlede tilfælde ændrer fremgangsmåde, således at der ikke indhentes ny specialisterklæring i tilfælde, hvor den pågældende er stærkt invalideret og det af den behandlende læges erklæring eller af eventuelle hospitalsjournaler fremgår, at forværrelsen af tilstanden har sammenhæng med kz-opholdet.“

Med de nævnte ændringer vedtoges lovforslaget enstemmigt.
